

Oly sokszor fáradozunk „veszendő eledelért”, hajkurásszuk a „többet” és „jobbat”, és közben értetlenül állunk fizikai, szellemi, lelki hanyatlásunk előtt, kiüresedve, elmagányosodva és gyökértelenül. A hangsúlyok eltolódnak, az üzenet elhomályosul, és egyszer csak azon kapjuk magunkat, hogy valami (valaki!) mélységesen hiányzik az életünkből.

A nép várja a Messiást, és mit vár tőle? Hogy királyhoz illő módon adjon parancsokat, utasításokat ahhoz, hogyan kell Istennek tetsző módon cselekedni. Milyen roppant mód kényelmes volna számunkra, ha valaki megmondaná, hogy ha „ezt” meg „azt” teszed, be vagy biztosítva Istennél. De az Emberfia ennél többet vár tőlünk: a hitet.

Mit jelent számomra ez a hit? Egy olyan világot, amelyben osztozunk – mindenben és mindenben. Osztozunk a földi javakon, egymás örömeiben, bánatában, és terjesztjük, *szétoztjuk* a belénk táplált szeretetet. És nem utolsó sorban *megosztjuk* egymással gondolatainkat, bízva abban, hogy a másik talál benne valami előremozdítót, valami *jézusit*. Például egy lélekvaró elmélkedéssel...

Bajnok Sára, Budapest